

Arrest

nr. X van 29 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, P. N., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Georgische staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 13 augustus 1982 in de Georgische stad Zugdidi.

Sinds de herfst van 2004 werkte u als douanier aan de grens tussen Georgië en Armenië.

Op 10 oktober 2008 huwde u op traditionele wijze met P. N. (...) (O.V. 6.689.731). Voorheen was u reeds religieus gehuwd geweest. Uit dit huwelijk heeft u 2 minderjarige kinderen, die momenteel bij hun moeder in Georgië verblijven.

Uw problemen begonnen nadat uw baas, B. B. (...), de echtgenoot van voormalig Georgisch parlamentsvoorzitter Nino Burjanadze, in oktober 2008 gedwongen werd ontslag te nemen. Naar Georgische gewoonte werden kort daarna ook alle medewerkers ontslagen die onder B. (...) werkten en dit onder het mom van personeelsreorganisatie. Zelf kreeg u uw ontslag in december 2008.

In de lente van 2009 werd u vervolgens lid van de partij Democratische Beweging Verenigd Georgië, waarvoor u vooral technisch-administratieve en propaganda-activiteiten uitvoerde. Hiervoor ontving u een minimumloon.

Sinds uw lidmaatschap van deze partij werd u door onbekenden wekelijks telefonisch bedreigd om uw partijactiviteiten stop te zetten. Zoniet zou u in de gevangenis terecht komen of zelfs uitgeschakeld worden.

Eind april 2009 nam u deel aan de zogenaamde 'celactie', waarbij verschillende politieke opposanten in het centrum van Tbilisi verschillende dagen in geïmproviseerde cellen doorbrachten als vorm van protest. Tijdens deze actie werd u samen met andere opposanten gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau van Tigomi. Daar werd u gedurende verschillende uren vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Bij gebrek aan bewijzen moest de politie u echter nog die nacht laten gaan.

Na uw vrijlating ging u met de auto terug naar huis. Daar werd u evenwel opgewacht door drie onbekenden, die u in elkaar sloegen. U moest naar het Aramyansziekenhuis, waar u de eerste zorgen toegediend werden.

In juli 2009 werd u een tweede keer door de politie gearresteerd. Ook ditmaal werd u meegenomen naar het politiebureau van Tigomi, maar na een etmaal moest men u opnieuw laten gaan omdat u officieel niets ten laste kon worden gelegd.

In september 2009 werd u tijdens een protestactie nog een derde keer aangehouden. Dit keer werd u overgebracht naar een politiedepartement van het oude deel van Tbilisi, waar u andermaal gedurende enkele uren vastgehouden werd totdat men u wegens gebrek aan bewijzen opnieuw diende vrij te laten. Behalve de arrestaties werd u ook verschillende malen door de ordediensten tegengehouden en valselijk beboet. Omdat u niet kon aantonen dat de boetes onterecht waren, zat er niets anders op dan de boetes gewoon te betalen. Een maal verplichtten ze u zelfs een psychologische test te ondergaan, waarna u opnieuw een boete moest betalen.

Op 23 mei 2010 werd er door onbekenden ingebroken in uw huis. Ze namen uw pc en al uw documenten met betrekking tot uw partijactiviteiten mee. Uw buurman merkte de inbraak op en lichtte u in. U verwittigde de politie, die langskwam en een onderzoek startte, maar de daders werden uiteindelijk niet gevonden.

Kort daarna werd u door de ordediensten opnieuw tegengehouden in Gori en valselijk beboet.

Na dit incident besepte u dat u nooit met rust gelaten zou worden en besloot u dat het beter was te vertrekken.

U verliet Georgië uiteindelijk op 8 september 2010. Vanuit Tbilisi nam u samen met uw partner de bus naar de Armeense hoofdstad Jerevan. Van daaruit reisden jullie met het vliegtuig naar Kiev (in Oekraïne). Jullie verbleven enkele dagen bij een vriend in de Oekraïense stad Lvov vooraleer jullie vanuit Ushgorod verstoep in een bestelwagen richting België reisden.

U bereikte België op 17 september 2010.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, P. N., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met de autoriteiten vanwege uw politieke activiteiten voor de oppositiepartij Democratische Beweging Verenigd Georgië.

Er moet echter eerst en vooral worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties niet overtuigen van uw politiek engagement.

U verklaarde namelijk dat u sinds 2009 lid was van de partij Democratische Beweging Verenigd Georgië (CGVS, p. 5 en 6).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document aanreiken dat dit lidmaatschap bevestigt. U stelde eveneens dat u door uw partij tewerkgesteld was en u een minimumloon ontving voor uw technisch-administratieve taken (CGVS, p. 5). Ook dit kon u met geen enkel document aantonen. U wierp wel op dat bij de inbraak in uw huis op 23 mei 2010 al uw documenten met betrekking tot uw partijactiviteiten alsook uw pc meegenomen werden (CGVS, p. 13). Ongeacht het feit dat u zich merkwaardig genoeg niet herinnerde welke documenten toen precies gestolen werden (CGVS, p. 13), is deze argumentatie niet afdoende.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds uw aankomst in België nog contact gehad hebt met uw moeder in Georgië (CGVS, p. 3) alsook met meerdere vrienden die eveneens lid waren van dezelfde partij (CGVS, p. 14). Bijgevolg had u wel aan documenten kunnen geraken.

In ditzelfde verband moet er bovendien op gewezen worden dat uw partner eigenaardig genoeg nergens melding gemaakt heeft van deze inbraak, noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal. Ze stelde aan het einde van haar interview bij het Commissariaat-generaal nochtans dat ze alle problemen had kunnen vertellen die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek (CGVS partner, p. 11).

Daarnaast wist u niet precies wanneer u lid werd van voornoemde partij. U vermeldde namelijk dat u ergens in de lente van 2009 toetrad tot de Democratische Beweging Verenigd Georgië, waarschijnlijk ergens in februari, maar u zich niet exact herinnerde wanneer (CGVS, p. 6).

Later haalde u aan dat de telefonische bedreigingen om uw partijactiviteiten stop te zetten, begonnen van het moment dat u lid werd van deze partij, meer bepaald vanaf januari 2009 (CGVS, p. 12).

Deze verklaring valt echter niet te rijmen met uw eerdere bewering dat u pas in februari tot de partij toetrad en doet bijgevolg twijfels rijzen over uw politiek engagement, te meer omdat uw politieke activiteiten ook uw bron van inkomsten waren.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U kon de Belgische asielinstanties ook geen enkel ander tastbaar bewijs overmaken van de door u aangehaalde problemen.

U stelde immers dat u na het gedwongen ontslag van uw baas, B. B. (...), in oktober 2008 zelf eveneens ontslagen werd in december 2008 onder het mom van personeelsreorganisaties. De officieuze reden voor uw ontslag was echter dat u onder Bitzadze had gewerkt en u ook op politiek vlak met hem zou samenwerken (CGVS, p. 4-5).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen, noch aangaande uw tewerkstelling, noch aangaande uw ontslag.

Verder zei u dat u eind april 2009 zo erg in elkaar geslagen werd dat u in het Aramyansziekenhuis de eerste zorgen toegediend moest krijgen (CGVS, p. 10). Uit de verklaringen van uw partner blijkt bovendien dat omwille van dit incident ook contact opgenomen werd met de politie, die een onderzoek startte (CGVS partner, p. 10).

Noch van uw verzorging in het Aramyansziekenhuis noch aangaande het politieonderzoek dat naar aanleiding van dit incident werd opgestart, kon u het Commissariaat-generaal echter enig document overmaken.

Daarnaast vertelde u dat u door de politie meermaals tegengehouden en valselijk beboet werd. De boetes werden telkens onmiddellijk officieel neergeschreven en u kreeg steeds een maand de tijd om ze te betalen, wat u ook deed (CGVS, p. 10 en 12). Ook deze beweringen kon u niet hard maken.

Tot slot haalde u nog aan dat er op 23 mei 2010 ingebroken werd in uw huis. Uw buurman bracht u hiervan op de hoogte, waarna u de politie verwittigde. De politie kwam ter plaatse en startte een onderzoek (CGVS, p. 13). U kon deze beweringen echter evenmin met enig document staven.

U argumenteerde wel dat u uw asielrelaas niet met documenten kon ondersteunen omdat uw documenten waren meegenomen toen op 23 mei 2010 in uw huis werd ingebroken (CGVS, p. 13). U stelde echter heel duidelijk dat enkel de documenten met betrekking tot uw partijactiviteiten verdwenen waren en er geen andere documenten ontvreemd waren (CGVS, p. 13).

Deze argumentatie is dan ook niet afdoende om uw gebrek aan andere documenten te verklaren. Elk van bovengenoemde documenten heeft immers geen betrekking op uw lidmaatschap van en uw activiteiten voor de Democratische Beweging Verenigd Georgië.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

U slaagde er evenmin in de Belgische asielinstanties uw Georgisch paspoort voor te leggen. U verklaarde dat uw paspoort toevallig bij een van de smokkelaars was achtergebleven en hij het aan uw vriend in Oekraïne zou terugbezorgen, wat echter nog steeds niet gebeurd was (CGVS, p. 7 en Verklaring DVZ nr. 33).

Deze verklaring kan echter weinig overtuigen. Te meer omdat u verklaarde dat er onderweg tussen Oekraïne en België nergens controle is geweest.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Tot slot bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo had u geen idee of u vandaag in uw land van herkomst officieel gezocht wordt (CGVS, p. 16), niettemin u sinds uw aankomst in België contact hebt gehad zowel met uw moeder (CGVS, p. 3) als met

verschillende van uw vrienden (CGVS, p. 14). U wist net zo min of u vandaag in Georgië ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt (CGVS, p. 16).

Voorts herinnerde u zich merkwaardig genoeg niet welke documenten bij de inbraak uit uw huis precies gestolen werden (CGVS, p. 13).

In ditzelfde kader vermeldde u dat u een maand na de inbraak bij de politie ging informeren naar de stand van zaken in het onderzoek. De onderzoeker vertelde u dat het onderzoek nog lopende was, maar er wel een verdachte was. Opmerkelijk genoeg kon u niet zeggen wie van de inbraak verdacht werd (CGVS, p. 13-14).

Tot slot is het weinig geloofwaardig dat u gedurende anderhalf jaar wekelijks door uw belagers telefonisch met een gevangenisstraf en zelfs de dood bedreigd werd indien u uw partijactiviteiten niet zou stopzetten (CGVS, p. 12-13), maar deze dreigementen nooit in de praktijk werden omgezet. Te meer omdat uw autoriteiten er niet voor terug deinsden u valselijk te beboeten (CGVS, p. 10 en 12).

U wierp wel op dat de autoriteiten geen officiële bewijzen tegen u hadden en u bijgevolg wel moesten laten gaan (CGVS, p. 12). U haalde echter aan dat verschillende andere partijleden op basis van valse beschuldigingen wel in de gevangenis belandden (CGVS, p. 14-15) en kon niet aannemelijk maken waarom de autoriteiten hun dreigementen niet in de praktijk brachten ondanks alle moeite die ze reeds gedaan hadden om u te dwingen uw partijactiviteiten op te geven (CGVS, p. 15).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er bovendien op gewezen worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen.

Zo heeft er zich sinds uw vertrek uit Georgië niets meer voorgedaan met betrekking tot uw problemen en werd ook niemand van uw familie lastiggevallen (CGVS, p. 14 en 15).

U wierp wel op dat u bij terugkeer naar Georgië problemen zou kennen omdat u in Europa asiel hebt aangevraagd. De Georgische autoriteiten zouden immers over informatie beschikken over iedereen die in Europa asiel aanvraagt, al heeft u geen idee hoe ze aan deze informatie komen. Indien een dergelijk persoon naar Georgië terugkeert, zou hij aan de grens al worden tegengehouden en problemen krijgen (CGVS, p. 16).

U kon deze beweringen echter niet hard maken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart en rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers louter informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, P. N. (...) (O.V. 6.689.731), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, N. P., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 17 februari 1972 in de Georgische stad Lentekhi. Op 10 oktober 2008 huwde u op traditionele wijze met N. P. (...) (O.V. 6.689.729). U bent echter nog steeds wettelijk gehuwd met uw eerste partner, met wie u ook een dochter heeft.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen van uw partner N. P. (...) (O.V. 6.689.729).

Zijn problemen begonnen nadat hij in februari 2009 lid werd van de politieke oppositiepartij Democratische Beweging Verenigd Georgië. Sindsdien werd hij door de autoriteiten lastiggevallen opdat hij zijn politieke activiteiten zou opgeven.

In 2009 werd hij 3 keer door de politie gearresteerd en gedurende een dag vastgehouden, meer bepaald in april, juli en september van dat jaar. De politie moest hem echter telkens terug vrijlaten wegens gebrek aan bewijzen.

Na zijn vrijlating in april 2009 werd hij bovendien thuis door 3 mensen zo hard in elkaar geslagen dat hij naar het ziekenhuis moest om verzorgd te worden. De politie werd verwittigd en ondervroeg uw man, maar verder gebeurde er niets meer.

Uw partner werd daarnaast ook bijna dagelijks telefonisch bedreigd en verschillende malen ten onrechte beboet.

Omwille van deze problemen besloten jullie jullie land te ontvluchten.

U verliet Georgië uiteindelijk op 8 september 2010. Samen met uw partner nam u vanuit Tbilisi de bus naar de Armeense hoofdstad Jerevan. Van daaruit reisden jullie met het vliegtuig naar Kiev (in Oekraïne). Jullie verbleven enkele dagen bij een vriend in de Oekraïense stad Lvov vooraleer jullie vanuit Ushgorod verstoppt in een bestelwagen richting België reisden.

U bereikte België op 17 september 2010.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, N. P., luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw partner.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 7, 10 en 11). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw partner, N. P. (...) (O.V. 6.689.729), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner, N. P. (...) (O.V. 6.689.729), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met de autoriteiten vanwege uw politieke activiteiten voor de oppositiepartij Democratische Beweging Verenigd Georgië.

Er moet echter eerst en vooral worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties niet overtuigen van uw politiek engagement. U verklaarde namelijk dat u sinds 2009 lid was van de partij Democratische Beweging Verenigd Georgië (CGVS, p. 5 en 6). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document aanreiken dat dit lidmaatschap bevestigt. U stelde eveneens dat u door uw partij tewerkgesteld was en u een minimumloon ontving voor uw technisch-administratieve taken (CGVS, p. 5). Ook dit kon u met geen enkel document aantonen. U wierp wel op dat bij de inbraak in uw huis op 23 mei 2010 al uw documenten met betrekking tot uw partijactiviteiten alsook uw pc meegenomen werden (CGVS, p. 13). Ongeacht het feit dat u zich merkwaardig genoeg niet herinnerde welke documenten toen precies gestolen werden (CGVS, p. 13), is deze argumentatie niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds uw aankomst in België nog contact gehad hebt met uw moeder in Georgië (CGVS, p. 3) alsook met meerdere vrienden die eveneens lid waren van dezelfde partij (CGVS, p. 14). Bijgevolg had u wel aan documenten kunnen geraken. In ditzelfde verband moet er bovendien op gewezen worden dat uw partner eigenaardig genoeg nergens melding gemaakt heeft van deze inbraak, noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal. Ze stelde aan het einde van haar interview bij het Commissariaat-generaal nochtans dat ze alle problemen had kunnen vertellen die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek (CGVS partner, p. 11). Daarnaast wist u niet precies wanneer u lid werd van voornoemde partij. U vermeldde namelijk dat u ergens in de lente van 2009 toetrad tot de Democratische Beweging Verenigd Georgië, waarschijnlijk ergens in februari, maar u zich niet exact herinnerde wanneer (CGVS, p. 6). Later haalde u aan dat de telefonische bedreigingen om uw partijactiviteiten stop te zetten, begonnen van het moment dat u lid werd van deze partij, meer bepaald vanaf januari 2009 (CGVS, p. 12). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met uw eerdere bewering dat u pas in februari tot de partij toetrad en doet bijgevolg twijfels rijzen over uw politiek engagement, te meer omdat uw politieke activiteiten ook uw bron van inkomsten waren. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U kon de Belgische asielinstanties ook geen enkel ander tastbaar bewijs overmaken van de door u aangehaalde problemen. U stelde immers dat u na het gedwongen ontslag van uw baas, B. B. (...), in oktober 2008 zelf eveneens ontslagen werd in december 2008 onder het mom van personeelsreorganisaties. De officieuze reden voor uw ontslag was echter dat u onder Bitzadze had gewerkt en u ook op politiek vlak met hem zou samenwerken (CGVS, p. 4-5). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen, noch aangaande uw tewerkstelling, noch aangaande uw ontslag. Verder zei u dat u eind april 2009 zo erg in elkaar geslagen werd dat u in het Aramyansziekenhuis de eerste zorgen toegediend moest krijgen (CGVS, p. 10). Uit de

verklaringen van uw partner blijkt bovendien dat omwille van dit incident ook contact opgenomen werd met de politie, die een onderzoek startte (CGVS partner, p. 10). Noch van uw verzorging in het Aramyansziekenhuis noch aangaande het politieonderzoek dat naar aanleiding van dit incident werd opgestart, kon u het Commissariaat-generaal echter enig document overmaken. Daarnaast vertelde u dat u door de politie meermaals tegengehouden en valselijk beboet werd. De boetes werden telkens onmiddellijk officieel neergeschreven en u kreeg steeds een maand de tijd om ze te betalen, wat u ook deed (CGVS, p.10 en 12). Ook deze beweringen kon u niet hard maken. Tot slot haalde u nog aan dat er op 23 mei 2010 ingebroken werd in uw huis. Uw buurman bracht u hiervan op de hoogte, waarna u de politie verwittigde. De politie kwam ter plaatse en startte een onderzoek (CGVS, p. 13). U kon deze beweringen echter evenmin met enig document staven. U argumenteerde wel dat u uw asielrelaas niet met documenten kon ondersteunen omdat uw documenten waren meegenomen toen op 23 mei 2010 in uw huis werd ingebroken (CGVS, p. 13). U stelde echter heel duidelijk dat enkel de documenten met betrekking tot uw partijactiviteiten verdwenen waren en er geen andere documenten ontvreemd waren (CGVS, p. 13). Deze argumentatie is dan ook niet afdoende om uw gebrek aan andere documenten te verklaren. Elk van bovengenoemde documenten heeft immers geen betrekking op uw lidmaatschap van en uw activiteiten voor de Democratische Beweging Verenigd Georgië.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

U slaagde er evenmin in de Belgische asielinstanties uw Georgisch paspoort voor te leggen. U verklaarde dat uw paspoort toevallig bij een van de smokkelaars was achtergebleven en hij het aan uw vriend in Oekraïne zou terugbezorgen, wat echter nog steeds niet gebeurd was (CGVS, p. 7 en Verklaring DVZ nr. 33). Deze verklaring kan echter weinig overtuigen. Te meer omdat u verklaarde dat er onderweg tussen Oekraïne en België nergens controle is geweest. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Tot slot bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo had u geen idee of u vandaag in uw land van herkomst officieel gezocht wordt (CGVS, p. 16), niettemin u sinds uw aankomst in België contact hebt gehad zowel met uw moeder (CGVS, p. 3) als met verschillende van uw vrienden (CGVS, p. 14). U wist net zo min of u vandaag in Georgië ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt (CGVS, p. 16). Voorts herinnerde u zich merkwaardig genoeg niet welke documenten bij de inbraak uit uw huis precies gestolen werden (CGVS, p. 13). In ditzelfde kader vermeldde u dat u een maand na de inbraak bij de politie ging informeren naar de stand van zaken in het onderzoek. De onderzoeker vertelde u dat het onderzoek nog lopende was, maar er wel een verdachte was. Opmerkelijk genoeg kon u niet zeggen wie van de inbraak verdacht werd (CGVS, p. 13-14). Tot slot is het weinig geloofwaardig dat u gedurende anderhalf jaar wekelijks door uw belagers telefonisch met een gevangenisstraf en zelfs de dood bedreigd werd indien u uw partijactiviteiten niet zou stopzetten (CGVS, p. 12-13), maar deze dreigementen nooit in de praktijk werden omgezet. Te meer omdat uw autoriteiten er niet voor terug deinsden u valselijk te beboeten (CGVS, p. 10 en 12). U wierp wel op dat de autoriteiten geen officiële bewijzen tegen u hadden en u bijgevolg wel moesten laten gaan (CGVS, p. 12). U haalde echter aan dat verschillende andere partijleden op basis van valse beschuldigingen wel in de gevangenis belandden (CGVS, p. 14-15) en kon niet aannemelijk maken waarom de autoriteiten hun dreigementen niet in de praktijk brachten ondanks alle moeite die ze reeds gedaan hadden om u te dwingen uw partijactiviteiten op te geven (CGVS, p. 15). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er bovendien op gewezen worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen. Zo heeft er zich sinds uw vertrek uit Georgië niets meer voorgedaan met betrekking tot uw problemen en werd ook niemand van uw familie lastiggevallen (CGVS, p. 14 en 15). U wierp wel op dat u bij terugkeer naar Georgië problemen zou kennen omdat u in Europa asiel hebt aangevraagd. De Georgische autoriteiten zouden immers over informatie beschikken over iedereen die in Europa asiel aanvraagt, al heeft u geen idee hoe ze aan deze informatie komen. Indien een dergelijk persoon naar Georgië terugkeert, zou hij aan de grens al worden tegengehouden en problemen krijgen (CGVS, p. 16). U kon deze beweringen echter niet hard maken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart en rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers louter informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, P. N. (...) (O.V. 6.689.731), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart en rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers louter informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de problemen die uw partner in Georgië gekend zou hebben."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), evenals een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 juncto artikel 62, van artikel 52 en artikel 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Tevens voeren ze een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemene rechtsbeginselen.

Verzoekers laten gelden dat van hen niet verwacht kan worden dat hun verklaringen tot in het (aller)grootste detail de volledige weergave van feiten en begeleidende omstandigheden van hun asielaanvraag bevatten, zoals in casu door de commissaris-generaal vereist lijkt te worden.

Het is volgens verzoekers immers géénszins verwonderlijk dat bepaalde specifieke zaken niet behoren tot hun spontane kennis; intussen is het ook goed mogelijk dat bepaalde elementen aan hun geheugen zijn ontsnapt.

Verzoekers stellen dat ze ook alleen maar kunnen verhalen wat ze effectief weten en wat ze zich nog kunnen herinneren en ze niet meer kunnen doen dan vertellen wat ze nu nog weten.

Verzoekers stellen dat indien hun relaas om die reden ook maar enigszins vaag, minder coherent of minder onderbouwd voorkomt, dit als dusdanig niet voldoende is om te besluiten tot weigering van de asielaanvraag. Dit kan hen als dusdanig niet kwalijk genomen worden en is ook maar menselijk, aldus verzoekers.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker zijn politieke engagement niet aannemelijk kon maken wegens het gebrek aan stavingstukken, erkennen verzoekers dat ze de bewijslast dragen, doch merken ze op dat indien geen of onvoldoende overtuigend bewijsmateriaal wordt voorgelegd, de erkenning moet afhangen van de verklaringen van de asielzoeker.

Verzoekers wijzen er op dat de verklaringen daarbij "*een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn*".

Verzoekers stellen dat hun verklaringen *in globo* uitermate coherent zijn en er geen inconsistenties aangetroffen werden ondanks "*bewuste ondervragingstechnieken met het oog op ontmaskering van onsamenhangendheden*" door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal.

Verzoekers stellen dat het enige wat hen in dit opzicht door de commissaris-generaal ten kwade geduid wordt dan nog niet eens een inconsistentie is, maar één vergetelheid of onwetendheid betreft, met name dat verzoekster nergens melding heeft gemaakt van de inbraak in de woning, noch tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het verhoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoekers stellen dat het feit dat verzoeker over geen stukken meer beschikt om zijn partijlidmaatschap aan te tonen ook evident is gezien tijdens de inbraak op 23 mei 2010 alle partijgerelateerde documenten werden ontvreemd bij hem thuis; zowel papieren als zijn computer werden gestolen.

Volgens verzoekers kan verzoeker dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij zoveel tijd later, niet meer in detail kan opgeven wat er precies werd meegenomen; het betrof volgens hem een hele reeks documentatie en bewijzen over activiteiten van de partij.

Verzoekers laten gelden dat verzoeker inderdaad heeft verklaard dat hij nog contact heeft gehad met zijn moeder in Georgië alsook met meerdere vrienden die tevens lid waren van dezelfde partij; sommige van zijn vrienden verblijven momenteel evenwel nog steeds in de gevangenis.

Wat de commissaris-generaal volgens verzoekers over het hoofd ziet is dat verzoeker duidelijk heeft verklaard dat toen hij gevlucht was naar België, zijn moeder werd lastig gevallen door overheidsdiensten in een poging om hem op te sporen; ook andere bekenden werden lastig gevallen. Daarom wou verzoeker zijn moeder, zijn familie en vrienden niet belasten met het vergaren van informatie ten einde hen niet in nog grotere problemen te brengen, zeker nu hij in veiligheid is in België.

Verzoeker verklaart dat het helemaal niet bevreemdend is dat hij geen exacte datum kan opgeven voor zijn toetreding als lid van de partij, aangezien hij stelde dat hij "ergens" in de lente van het jaar 2009 lid werd, "waarschijnlijk" ergens in februari; het is volgens verzoekers dan ook muggenzifterij om te vallen over één maand, met name of het nu januari of februari 2009 was.

Met betrekking tot het feit dat er geen enkel bewijs voorhanden is van de aangehaalde problemen van verzoeker, met name zijn tewerkstelling bij de douane en zijn ontslag aldaar, de verzorging in het Aramyansziekenhuis en het politieonderzoek naar aanleiding daarvan, de politionele acties en de onrechtmatige boetes, de inbraak in zijn woning gepaard met diefstal van partijgerelateerde goederen, herhalen verzoekers dat het volstaat dat een asielzoeker het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging; daarbij kunnen de verklaringen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat deze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Verzoeker stelt dat hij over geen documenten meer beschikt om zijn partijlidmaatschap aan te tonen. Dit is volgens verzoekers ook evident gezien, zoals reeds gesteld, tijdens de inbraak op 23 mei 2010 alle partijgerelateerde documenten werden onttrokken.

Verzoekers benadrukken dat ze wegens de dreiging halsoverkop naar België zijn vertrokken en ze hun moeder, familie en vrienden niet verder willen belasten met hun problemen.

Bovendien laten verzoekers gelden dat de lakse, onthoudende en medeplichtige houding van de politiediensten, ordediensten en andere overheidsdiensten nooit van die aard is geweest dat verzoeker op hen terdege een beroep kon of wilde doen om zichzelf en zijn echtgenote te beschermen. Dit was volgens verzoekers absoluut uitgesloten en werd door hen aan den lijve ondervonden. Verzoekers verklaren dat verzoeker immers zeer geregeld verbaal, fysiek en financieel onder handen werd genomen door diezelfde overheidsdiensten.

Betreffende het ontbreken van de paspoorten, verklaren verzoekers duidelijk dat hun paspoort is achtergebleven bij of afgenomen door de smokkelaars tijdens de reis naar België; ze beschikken niet over andere reisdocumenten.

Het dient volgens verzoekers beklemtoond dat ze elk hun Georgische identiteitskaart en rijbewijs kunnen voorleggen; in ieder geval wordt hun identiteit door de commissaris-generaal niet betwist.

Verzoekers stellen voor het overige slechts te kunnen vertellen wat ze gezegd hebben en die stukken te hebben afgegeven waarover ze beschikten.

Verzoekers herhalen niet gecontroleerd te zijn geworden aan de buitengrenzen van de Schengenzone en zich nergens te hebben aangemeld om een visum te bekomen.

Het is volgens verzoekers perfect mogelijk aan de grenscontroles van de Schengenzone te ontkomen door een beroep te doen op professionele smokkelaars zoals in hun geval.

Het is volgens verzoekers een stap te ver om op basis van een vermoeden te besluiten dat ze bewust hun Georgische paspoort voor de Belgische overheden achterhouden.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker geen weet heeft of hij momenteel in zijn land van herkomst nog al dan niet gezocht wordt, antwoorden ze dat dit een eerlijke, mogelijke en geloofwaardige verklaring van verzoeker was. Verzoeker heeft inderdaad verklaard dat hij nog contact heeft gehad met zijn moeder alsook met meerdere vrienden die tevens lid waren van de Democratische Beweging Verenigd Georgië en waarvan sommigen nog steeds in de gevangenis verblijven.

Wat aan de commissaris-generaal volgens hen ontgaat, is dat vanaf hun vertrek naar België de moeder van verzoeker en andere bekenden door de overheidsdiensten nog werden lastiggevallen in een poging om hen op te sporen. Verzoekers stellen dat er in de beperkte contacten niet meer over hun problemen gesproken wordt gezien ze hier nu in een voor hen veilige situatie verkeren. Het is dus volgens verzoekers helemaal niet merkwaardig dat verzoeker niet wist of hij momenteel nog verdacht of beschuldigd wordt in zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de goederen die uit zijn woning onttrokken werden op 23 mei 2010, menen verzoekers dat het niet ernstig is dat hem ten laste wordt gelegd dat hij nu niet meer in detail kan opgeven wat er precies werd meegenomen.

Het feit dat de naam van de verdachte hem door de politie niet werd meegedeeld, wijt verzoeker aan het feit dat er dikwijls tijdens de loop van het onderzoek geen enkele inhoudelijke informatie wordt verstrekt,

zelfs niet aan de mogelijke slachtoffers of burgerlijke partijen, gezien (gerechtelijke) (voor-) onderzoeken inquisitoir en dus geheim verlopen.

Verzoeker voert ook aan dat hij als opposant, enerzijds wellicht niet dermate gevaarlijk was voor de overheid aangezien hij niet behoorde tot de leiding van de partij, doch anderzijds ook niet geheel onbelangrijk was omdat hij deel uitmaakte van de technische dienst en ondersteuning van de partij; hij zorgde namelijk voor de verspreiding en het meer toegankelijk maken van de informatie betreffende de Democratische Beweging Verenigd Georgië; verzoeker herinnert in dit verband aan de door hem beschreven moeilijkheden.

Verzoekers benadrukken dat ze wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade dreigen te ondergaan bij terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekers herhalen kort de feiten die aan de grondslag liggen van hun asielaanvraag en stellen dat, aangezien ze vrezen voor hun fysieke en psychische integriteit wegens hun bepaalde politieke overtuiging, tevens mag worden aangenomen dat de vervolging ernstig is; een terugleiding naar het land van herkomst kan volgens verzoekers dan ook ernstige consequenties hebben.

Verzoekers klagen aan dat de bestreden beslissingen niet verduidelijken waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt niettegenstaande het "reëel risico op ernstige schade" in hun hoofde bij terugkeer, met name een klimaat van willekeurig geweld, bedreigingen, onrechtmatige vrijheidsberovingen en bekeuringen, levensgevaar, discriminatie en uitsluiting.

Verzoekers wijzen er op dat het bij het beoordelen van de vrees voor vervolging volstaat dat de vrees reëel is, zonder dat deze zich ook effectief moet hebben verwezenlijkt.

Verzoekers stellen dat, onder meer uit hun coherente en gelijklopende verklaringen blijkt dat hun vrees reëel is, en zich al heeft gemanifesteerd. Volgens verzoekers wijst ook de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, in die richting wat betreft leden van de partij in die streek.

Verzoekers vragen van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, N.P, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, P.N., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet schenden daar voormeld artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissingen werden door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet. Daarenboven tonen verzoekers in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst op dat verzoeker hem niet kon overtuigen van zijn politiek engagement:

“U verklaarde namelijk dat u sinds 2009 lid was van de partij Democratische Beweging Verenigd Georgië (CGVS, p. 5 en 6). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document aanreiken dat dit lidmaatschap bevestigt. U stelde eveneens dat u door uw partij tewerkgesteld was en u een minimumloon ontving voor uw technisch-administratieve taken (CGVS, p. 5). Ook dit kon u met geen enkel document aantonen. U wierp wel op dat bij de inbraak in uw huis op 23 mei 2010 al uw documenten met betrekking tot uw partijactiviteiten alsook uw pc meegenomen werden (CGVS, p. 13). Ongeacht het feit dat u zich merkwaardig genoeg niet herinnerde welke documenten toen precies gestolen werden (CGVS, p. 13), is deze argumentatie niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds uw aankomst in België nog contact gehad hebt met uw moeder in Georgië (CGVS, p. 3) alsook met meerdere vrienden die eveneens lid waren van dezelfde partij (CGVS, p. 14). Bijgevolg had u wel aan documenten kunnen geraken. In ditzelfde verband moet er bovendien op gewezen worden dat uw partner eigenaardig genoeg nergens melding gemaakt heeft van deze inbraak, noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal. Ze stelde aan het einde van haar interview bij het Commissariaat-generaal nochtans dat ze alle problemen had kunnen vertellen die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek (CGVS partner, p. 11). Daarnaast wist u niet precies wanneer u lid werd van voornoemde partij. U vermeldde namelijk dat u ergens in de lente van 2009 toetrad tot de Democratische Beweging Verenigd Georgië, waarschijnlijk ergens in februari, maar u zich niet exact herinnerde wanneer (CGVS, p. 6). Later haalde u aan dat de telefonische bedreigingen om uw partijactiviteiten stop te zetten, begonnen van het moment dat u lid werd van deze partij, meer bepaald vanaf januari 2009 (CGVS, p. 12). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met uw eerdere bewering dat u pas in februari tot de partij toetrad en doet bijgevolg twijfels rijzen over uw politiek engagement, te meer omdat uw politieke activiteiten ook uw bron van inkomsten waren. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaas ernstig ondermijnd.”

Daarnaast merkte de commissaris-generaal correct op dat verzoeker evenmin enig tastbaar bewijs bijbracht van de door hem aangehaalde problemen. Zo kon hij geen enkel bewijs voorleggen, noch aangaande zijn tewerkstelling onder Badri Bitzadze, noch aangaande zijn ontslag. Zo kon verzoeker evenmin enig bewijs voorleggen van zijn opname en verzorging in het Aramyansziekenhuis na de agressie eind april 2009, noch aangaande het politieonderzoek dat naar aanleiding van het voormeld incident werd opgestart. Evenmin slaagde verzoeker er in enig stuk neer te leggen tot bewijs dat hij meerdere malen werd tegengehouden en valselijk beboet.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in zijn geslaagd een verklaring te geven voor het feit dat verzoeker geen enkel tastbaar begin van bewijs met betrekking tot diens beweerde politiek engagement bijbracht en evenmin aannemelijk werd gemaakt dat hij in de onmogelijkheid was om zulks te doen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers verklaring dat de commissaris-generaal over het hoofd ziet dat hij duidelijk gezegd heeft dat nadat hij vertrokken was naar België, zijn moeder alsook andere bekenden, werden lastig gevallen door overheidsdiensten in een poging om hem op te sporen, wordt niet aanvaard om zijn inactiviteit te verklaren. De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen wel degelijk afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Het verweer dat verzoeker zijn moeder, familie en vrienden niet wil belasten met het vergaren van informatie over zijn activiteiten, op gevaar af hen in nog grotere problemen te brengen, zeker nu verzoeker thans in veiligheid is in België, neemt de Raad niet aan.

Het ontbreken van enig begin van bewijs van verzoekers voorgehouden politieke engagement, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat hun verklaringen *in globo* uitermate coherent zijn en er geen inconsistenties aangetroffen werden ondanks "*bewuste ondervragingstechnieken met het oog op ontmaskering van onsamenhangendheden*" en dat het enige wat hen in dit opzicht overigens ten kwade geduid wordt dan nog niet eens een inconsistentie is, maar één vergetelheid of onwetendheid, met name dat verzoekster nergens melding heeft gemaakt van de inbraak in de woning, stelt de Raad vast dat verzoekers louter trachten de omissie in hoofde van verzoekster te vergoelijken door een en ander te minimaliseren.

Verzoekers voeren echter geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane vaststelling. De Raad merkt op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige is methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de inconsistentie wordt vastgesteld.

Het feit dat verzoekster heeft nagelaten een bepalende gebeurtenis, met name de inbraak in de woning waarbij verscheidene zaken werden meegenomen, te vermelden, doet wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat het helemaal niet bevreemdend is dat hij geen exacte datum kan plakken op zijn toetreding als lid van de politieke partij, aangezien hij stelde dat hij "ergens" in de loop van de lente van het jaar 2009 lid werd van de partij, en het dan ook muggenzifterij is te vallen over één maand, antwoordt de Raad dat het moment van toetreding tot de politieke partij -de gebeurtenis die aan de oorsprong ligt van verzoekers voorgehouden problemen- niet zomaar een detail betreft, maar een bepalende gebeurtenis uitmaakt van verzoekers asielrelaas.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Van verzoeker mocht er bijgevolg een meer nauwkeurigere verklaring worden verwacht met betrekking tot het moment waarop hij tot de politieke partij zou zijn toegetreden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat het evident is dat verzoeker over geen documenten meer beschikt om zijn lidmaatschap aan te tonen gezien tijdens de inbraak op 23 mei 2010 alle partijgerelateerde documenten werden ontvreemd, beperken ze zich tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers met hun argumentatie dat zowel de papieren stukken als de computer werden gestolen, in gebreke blijven.

De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoekers (zie verzoekschrift p. 7) dat *“Het kan ook niet ten kwade worden geduid dat verzoeker niet meer in detail, zoveel tijd later, kan verklaren wat er nu heel precies werd meegenomen. Het betrof een hele reeks documentatie en bewijzen over activiteiten van de partij.”*, niet overtuigt. De verwijzing naar de in tussentijd verstreken tijd volstaat niet om te verklaren waarom verzoeker op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande welke documenten exact werden meegenomen; verzoeker verklaarde eerst uitdrukkelijk dat enkel de documenten met betrekking tot zijn partijactiviteiten verdwenen waren, om daarna aan te geven dat ook de documenten aangaande de tewerkstelling, ontslag, hospitalisatie, politieonderzoek en wederrechtelijke boetes werden meegenomen toen op 23 mei 2010 in hun huis werd ingebroken. In de bestreden beslissingen werd er dan ook terecht gesteld dat deze laatste documenten géén betrekking hebben op verzoekers lidmaatschap van en activiteiten voor de Democratische Beweging Verenigd Georgië.

Verzoekers verwijzing naar het tijdsverloop betreft duidelijk een post-factum verklaring, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen die geen dienstig verweer uitmaakt. De afgelegde tegenstrijdige verklaringen door verzoeker blijven bijgevolg staande en keren zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoekers tenslotte aanhalen dat de verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat deze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en hun verklaringen *in globo* uitermate coherent zijn en er geen inconsistenties aangetroffen werden, antwoordt de Raad dat er in acht genomen wat voorafgaat, geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers. Op ongeloofwaardige verklaringen kan het voordeel van de twijfel niet met nut worden toegepast.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct vast dat verzoeker zijn internationaal paspoort niet voorlegde.

Verzoekers verklaren in hun verzoekschrift dat hun paspoort is achtergebleven bij of afgenomen door de smokkelaars tijdens de reis en beklemtonen dat ze elk hun identiteitskaart en rijbewijs kunnen voorleggen. Ze stellen dat ze niet gecontroleerd werden aan de buitengrenzen van de EU-zone gezien ze ontsnapten aan de grenscontroles door een beroep te doen op professionele smokkelaars.

Ook hier stelt de Raad vast dat verzoekers zich ter verdediging louter beperken tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal, en het opwerpen van blote beweringen.

Dergelijke handelwijze is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten; deze blijven dan ook staande.

De Raad schaaft zich derhalve achter het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Ook dit tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder aan.

Ten slotte merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas:

“Zo had u geen idee of u vandaag in uw land van herkomst officieel gezocht wordt (CGVS, p. 16), niettemin u sinds uw aankomst in België contact hebt gehad zowel met uw moeder (CGVS, p. 3) als met verschillende van uw vrienden (CGVS, p. 14). U wist net zo min of u vandaag in Georgië ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt (CGVS, p. 16). Voorts herinnerde u zich merkwaardig genoeg niet welke documenten bij de inbraak uit uw huis precies gestolen werden (CGVS, p. 13). In ditzelfde kader vermeldde u dat u een maand na de inbraak bij de politie ging informeren naar de stand van zaken in het onderzoek. De onderzoeker vertelde u dat het onderzoek nog lopende was, maar er wel een verdachte was. Opmerkelijk genoeg kon u niet zeggen wie van de inbraak verdacht werd (CGVS, p. 13-14). Tot slot is het weinig geloofwaardig dat u gedurende anderhalf jaar wekelijks door uw belagers telefonisch met een gevangenisstraf en zelfs de dood bedreigd werd indien u uw partijactiviteiten niet zou stopzetten (CGVS, p. 12-13), maar deze dreigementen nooit in de praktijk werden omgezet. Te meer omdat uw autoriteiten er niet voor terug deinsden u valselijk te beboeten (CGVS, p. 10 en 12). U wierp wel op dat de autoriteiten geen officiële bewijzen tegen u hadden en u bijgevolg wel moesten laten gaan (CGVS, p. 12). U haalde echter aan dat verschillende andere partijleden op basis van valse beschuldigingen wel in de gevangenis belandden (CGVS, p. 14-15) en kon niet aannemelijk maken waarom de autoriteiten hun dreigementen niet in de praktijk brachten ondanks alle moeite die ze reeds gedaan hadden om u te dwingen uw partijactiviteiten op te geven (CGVS, p. 15). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover

gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.”

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift ter verdediging beperken tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van losse beweringen zoals (zie verzoekschrift p. 10) *“Tijdens een lopend onderzoek wordt nogal dikwijls geen inhoudelijke informatie verstrekt, zelfs niet aan de mogelijke slachtoffers of burgerlijke partijen. Zeker gezien (gerechtelijke) (voor)onderzoeken inquisitoir en dus geheim verlopen.”*

Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

Op de stelling van verzoekers dat van hen niet verwacht kan worden dat hun verklaringen tot in alle details de volledige weergave van feiten en begeleidende omstandigheden van hun asielrelaas bevatten, dat het niet verwonderlijk is dat bepaalde specifieke zaken niet behoren tot hun spontane kennis en dat het intussen goed mogelijk is dat bepaalde elementen aan hun geheugen zijn ontsnapt, antwoordt de Raad dat dit verweer evenmin in concreto een ander licht werpt op bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor het overige in hun verzoekschrift beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekers dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoekers aanvoeren dat bestreden beslissingen de redenen niet vermelden waarom aan hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn

Verzoekers kunnen inderdaad niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op 13 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is, in bijzijn van een advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE